

lovlig Maade have erhvervet. Det er denne Betragtning, som bringer mig til ogsaa at yttre mig med Hensyn til det Udtryk, som jeg ivoerigt erkjender forekommer mig at være meget for stærkt, hvorved man har fremsat en Betslagelse over, at man ikke var heldig nok til at opnaa en Konference med den høitærede Minister. Saaledes som han begyndte sine Udtalelser under Sagens 1ste Behandling, gif de ud paa, at han erkjendte, at der kunde være meget Rigtigt i dette Forslag. Han sluttede sig ikke til den almindelige Ordning om Afsløsning af Tienden, skjøndt han erkjendte, at dette kunde have Meget for sig; men han gjorde gjældende, hvad han idag har gjentaget og det med megen Varme, at der maatte sørges for, at Eiendomsretten fik et Fyldest, og at der ikke i nogen Retning skete Indgreb, hvorved der kunde kræntes en Ret, som Andre havde erhvervet. Det forekommer mig imidlertid, at det maatte ligge Udvalget nær, om der ikke — og det i fuldkommen Samklang med den Maade, hvorpaa Hvertallet har udtalt sig — maatte være andre Maader, hvorpaa man kunde komme til et heldigt Resultat og opnaa det, som ogsaa efter min fuldeste Overbevisning er ønskeligt, at der kunde finde en Afsløsning Sted af denne Korntiende in natura, som i flere Retninger kan medføre Ulemper og naanlig dem, som jeg lægger stor Vægt paa, nemlig de Ulemper, som paa Grund af Udsparcellering i mindre Partier kunne komme til at ramme den enkelte Mand særdeles stærkt, naar han skal befordre sin Tiende, som maasse med Hensyn til Kvantitet er saare ringe. Jeg tror, at, dersom den høitærede Minister havde givet Udvalget Afgang til at konferere med ham, vilde der under de mundtlige Forhandlinger have kunnet fremkomme Forslag, som maasse kunde have ledet til en Afgjørelse. Den ærede Rigsdagsmand, som havde Ordet før mig, omtalte en Kommissions Nedsættelse, og det har ogsaa fra Begyndelsen af, da jeg traadte ind i Udvalget, forekommet mig, at det var den Vej, ad hvilken man bedst kunde komme til et Resultat. Jeg var ganske vist ikke blind for de Vidtløftigheder, der kunde være forbundet dermed, og for de Vanfærligheder med Hensyn til Ordningen af Sagen, som derved kunde opstaa; men jeg nærede dog den Tro, at det maatte være gjørligt ved fælles Overveielse og Smødekommen at finde en Vej, ad hvilken man kunde slippe ind paa en Fastfattelse af det Bøh, der maatte kunne tilkomme den Enkelte i en større eller mindre Kreds. Forhandlingerne derom ere imidlertid fuldstændig blevne

afskaaede derved, at man ikke kunde komme til at konferere med Ministeren, og det er ogsaa væsentlig derfor, at det af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 4de Balgkreds og mig bestaaende Mindretal ikke har kunnet komme ind paa den vidtløftige Vej at paapege Maader, hvorpaa man mulig kunde faae Sagen ordnet, da man var vis paa, at saadanne Forslag kun kunde faae deres fulde Indhold, og — jeg kan næsten sige — kun kunde faae en Form, hvorunder det vilde være muligt at tilfredsstille Folkethinget, naar man i Forveien havde forsikret sig om, at de kunde finde dels velvillig Understøttelse og dels en maasse heldigere Udsvikling fra Regjeringens Side. Det er disse Betragtninger i deres Helhed, som gjøre, at det gaar mig som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 4de Balgkreds, at vi ikke kunne inblæde os paa Forslaget, saaledes som det foreligger.

Fredertiksen; Det glædede mig at høre at den ærede Minister lagde saa megen Vægt paa, at han skulde til det Bøhste varetage Godseiernes Interesse, og det glædede mig dobbelt, da jeg tilstaar, at jeg tidligere hos den ærede Minister har faaet denne varme og nye regnende Interesse for Godseiernes Eiendomsret i hans Stilling som Rigsdagsmand ved tidligere Behandlinger af Tveftesagen. Men for at komme tilbage til den foreliggende Sag, — thi det er jo ganske vist ikke hverken om Ministerens Stilling i Almindelighed eller om min personlige Stilling, vi nu have at forhandle — skal jeg bemærke, siden Ministeren erindrer om, hvad der er foregaaet ved Sagens første Behandling, og hvad han selv der har yttret, at det forekommer mig, at, netop efter hvad der foregik ved den første Behandling, og hvad han der har yttret, som ogsaa, hvad vi udtalte om vor Stilling, turde man dog have ventet, at Ministeren havde søgt at tilveiebringe de faktiske Dølyhsninger, der jo ere den første og eneste uafværlige Forudsætning for her at kunne komme til et rigtig nøiagtigt og retfærdigt Resultat. Netop da den ærede Minister yttrede, at han gjerne kunde gaa ind paa denne Afsløsning, naar man kunde finde en overfor Godseiernes fuldkommen retfærdig Maade, og alle de andre Hensyn, der skulde tages, fyldestgjordes, saa synes jeg, det laa overordenlig nær, at den, der har i sin Haand at kunne skaffe Dølyhsninger fra Landets forffjelligste egne, ogsaa tilveiebragte dem. Netop paa Grund af den Stilling, Ministeren har indtaget til Sagen fra første Færd, er jeg bleven skuffet i den Henseende, at vi